

имаше да се каже нѣщо по нея за нейната прѣкалена умѣреность.

Слѣдъ г. Давидова ние счетохме за длѣжноть да идемъ да видимъ и уважаемия пасторъ г. Дендонъ (Dendon), който присѣтствувахе на банкета въ Westminster и който не бѣше отъ послѣднитѣ лица, които зимаха дѣятелно участие въ всички събрания, въ всички движения за протестиране противъ турскитѣ свирѣпства и за избавяне на България отъ турския режимъ. При него ходихме заедно съ извѣстния намъ още отъ Цариградъ г. Терханъ, родомъ арменецъ, служещъ въ сѣрбското въ Цариградъ агентство, а находещъ се нинѣ въ Лондонъ за врѣме. Г. Дендонъ бѣше единъ образуванъ, кроткъ, сладкодумливъ и човѣколюбивъ английски пасторъ. Неговитѣ симпатии къмъ угнетенитѣ народи бѣха твърдѣ голѣми, за това и присѣтствието му се търсѣше настойчиво въ всички срѣдини, дѣто имаше да се говори за свобода и хуманность. Той доходи послѣ два пѣти при насъ, и азъ не забравямъ и до сега още, съ какво състрадание приказваше той за теглилата на нашия народъ и съ каква милость се надѣше, бѣше негли увѣренъ, че тозъ народъ ще се освободи отъ турското иго. Г. Дендонъ бѣше горещъ защитникъ и на сѣрбския народъ.

Сѣщия день надвечеръ ние ходихме у г. Мериманъ, за когото споменахъ тоже по-горѣ, и у него намѣрихме други гости, всички врази на турския деспотизмъ, приятели на българския народъ. Ние благодарихме и нему за всичкия трудъ, който си бѣ далъ и си дава и сега още за българския народъ и за неговитѣ делегати. Благодарихме за сѣщото и на г-жа Мериманъ, на която бѣхме прѣдставени.

Отъ тамъ ние се упѣтихме да идемъ при г-жа Олга